Zdá se, že život býval pravdivější,
svět v řádu byl, duchové průzračnější,
moudrost a věda ještě bez neshody.
Plněji žily ony staré rody,
o nichž u Platóna, u Číňanů také
úžasné věci čteme všelijaké -
a kdykoli do chrámu Tomášova,
a řád jeho Summy, vstoupili jsme znova,
že zdaleka nás zdraví, zdálo se nám jisté,
svět zralé, sladké pravdy zcela čisté:
všude jen jas, duch přírodu tu řídí,
od Boha k Bohu vede cesta lidí,
formule krásné řád a zákon zvěstovaly,
vše sklenuto zde v celek dokonalý.
My pozdější namísto toho, zdá se,
jsme odsouzeni k boji, táhnout pouští zase,
nutkavou touhou nám život předaný je,
nic než jen pochyby a hořká ironie.

Jak nám se i našim vnukům bude dít,
za moudré a blažené nás budou mít,
z žalobných sborů té líté vřavy lidské
dozvuky zaslechnou jen harmonické,
někdejších bojů žár se pro ně změní
v mýty pouhé a v krásná vyprávění.
A kdo z nás nejvíc ptá se, pochybuje, stýská
si, kdo ví, nebude-li on to snad,
jenž svým vlivem bude věky přesahat,
svým vzorem mládež povzbudí a získá;
tomu, kdo se sebou má ustavičný střet,
jak blaženému se bude možná závidět,
jenž neznal strázní, strachu nijakého,
za jehož časů slast bylo žít a jeho
štěstí se zcela štěstí dětí vyrovná.

Hermann Hesse

Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
Kancelář: 461 725 172 Kněz: 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou necelých 10 Kč.
Další číslo vyjde 30. června 2019, uzávěrka je 23. června 2019.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie: Jitka Balášová, Vojtěch Klimeš, archiv Mirka Andrleho, Miriam Kubíčková
Korektury: Marie Hamanová
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

ČERVEN 2019

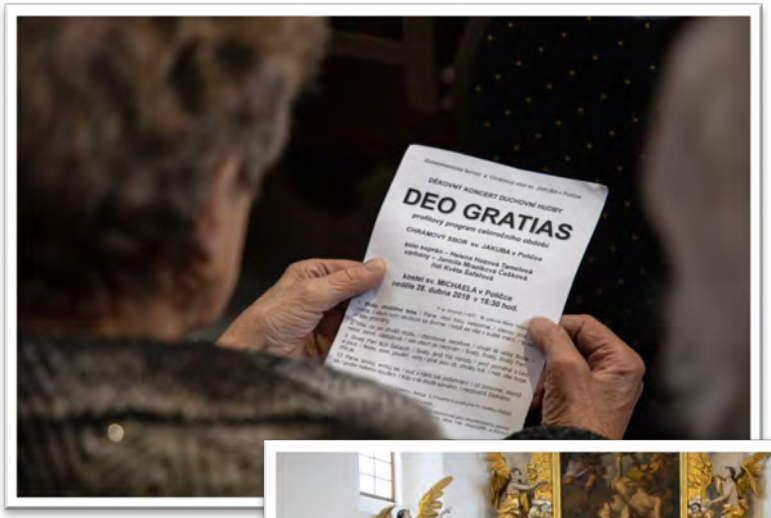

6 ZPRÁV,
které by Vám neměly uniknout

3. května... proběhla výroční schůze Svatojosefské jednoty. Hlavním tématem byl pronájem domu Jordán se závěrem, že se nájemce hledá - tak kdybyste o někom věděli …

… na faru nám byly doručeny tři nabídky cen na opravu střechy kostela sv. Vavřince v Květné. Opravovat by se mělo začít co nejdříve.

15. května... vyšla v Actech Curiae informace o tom, že P. Miloslav Brhel je od 1.8.2019 ustanoven administrátorem ve farnosti Červený Kostelec, více informací o něm i o jeho studiích v Římě se snad dozvíme už v příštím čísle Farního posla, do kterého připravujeme s otcem Mílou rozhovor.

19. května … slavil se svou borovskou farností 50. narozeniny P. Milan Romportl. Dvě stovky porcí oběda se snědly jako nic.

26. května … při mši svaté v 10:30 byli pokřtěni dva mladí mužové ve věku 6 a 7 let, ostatní děti se na nich trénovaly ve schopnosti podávat ruku.

27. května... se poprvé otci Tomášovi stalo, že se mu obsah Farního posla nemohl pořádně vejít na 32 stránek, zatlačil tedy slzu a zkrátil úvodní zprávy.

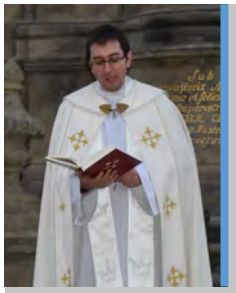

Slovo kněze
na úvod

Drazí farníci a milí čtenáři,

když to jen trochu šlo, každého svého hosta v Římě jsem vždy zavedl do Chiesa Nuova, přestože se nejedná o žádný architektonický skvost. Vodil jsem tam lidi, abychom se pomodlili u hrobu Filipa Neri, světce jako stvořeného pro dnešní dobu.

Člověku dneška může svatý Filip imponovat svým smyslem pro humor, radostností života, neutuchajícím elánem a snahou zlepšovat životní podmínky druhých.

Velký svatý umí nejen zaujmout, ale i usvědčit, tedy má nejen vlastnosti obecně opěvované, ale i ty, které jako by ztrácely na popularitě. U svatého Filipa je to především jeho obrovská pokora a touha sloužit především Bohu a vše ostatní mít až na druhém místě. Z toho také pramenila ona radost, kterou by každý z nás rád trvale cítil.

K následování Krista třeba cestou Filipovou Vám žehná

P. Tomáš Enderle
AMDG, na svátek sv. Filipa Neri,
L. P. 2019

Určitě přijďte …

na co nezapomenout v červnu

Charitní běh Jarmila Běhoděje

8.6.2019 od 13:00, Liboháj

Běžecké kategorie: 6,6 km dospělí, 800 m děti; pěší kategorie: 3 km na Jelínek
benefiční účel: pohybová a taneční terapie pro klienty AC dílen a Denního stacionáře Oblastní charity Polička
Navíc bude pro děti připravena trasa se zajímavými sportovními úkoly a malování na obličej, pro všechny účastníky i fanoušky zázemí s občerstvením a pro vítěze ceny.

Koncert pro charitu

8.6.2019 od 17:00, kostel sv. Michaela

Dva pěvecké sbory: Chorus Minor z Levoče a Vlastimil z Litomyšle zazpívají ve prospěch Oblastní charity Polička pro veřejnost i účastníky Charitního běhu Jarmila Běhoděje. Dobrovolné vstupné bude věnováno ve prospěch Oblastní charity Polička.

Svatodušní vigilie

8.6.2019 od 21:00, kostel sv. Michaela

Slavnost seslání Ducha svatého patří ke třem nejdůležitějším svátkům roku. Ostatní dva se slaví při vigilii, tedy při večerní či noční bohoslužbě. Proč tedy takto neoslavit i Letnice? Podobně jako minulý rok začínáme před kostelem u hřbitovního kříže, podobně jako minulý rok bohoslužbu doprovodí rytmická schola.

Farní den

16.6.2019 od 10:30, zahrada u mlýna

Alespoň jednou do roka máme příležitost setkat se jako farní rodina v co nejúplnějším počtu. Přijďte mezi nás a prožijte příjemný den v dobré společnosti.
10:30 mše svatá
oběd (řízek se salátem nebo masová směs s pečivem)
14:30 koncert Michala Horáka pro malé i velké
po celý den občerstvení, skákací hrad, dobrá společnost a mnohem víc

Celonoční pouť

večer 21.6.—ráno 22.6.2019, asi Lísek, trasa cca 25 km

Pojďte s námi na výšlap přes noc. Kam? Nejspíš do Lísku, ale především do kostela na mši svatou, za Pánem. Proč v noci? Protože noc dává utichnout mnoha hlasům a pomáhá nám zaslechnout ten hlas, na kterém záleží. Proč pěšky? Protože tak nejlépe vstřebáme atmosféru a třeba se i řádně vyčerpáme. A co je lepšího než se vyčerpat pro Pána? Vyrážíme 21.6. ve 21:00 hod. od kostela sv. Michaela.

OP + NDC

Kukátko do Charity

Zkratkový labyrint Oblastní charity Polička pokračuje. NDC = nízkoprahové denní centrum pro potřebné, OP = občanská poradna.

Tato dvě střediska jsou tak trochu „nerozluční kamarádi“. Obě jmenované služby se vykrystalizovaly z původního *Krizového centra* Charity, které začalo fungovat v Poličce na ulici Vrchlického 185 již v roce 1997. Krizové centrum navštěvovali potřební, kteří žili v nevyhovujících bytových podmínkách nebo se všelijak potulovali a potřebovali se umýt, obléknout do čistého, najíst a s někým si popovídat. Jejich poptávka přicházela ve vlnách, takže jsme v letech 2006 až 2008 dokonce zvažovali ukončení této služby. Naštěstí jsme službu nezrušili. Situace v regionu se začala měnit a od roku 2012 jsme zaznamenávali nárůst lidí bez domova. Nejsou byty pro sociálně slabší vrstvy obyvatel. V roce 2017 jsme měli v NDC již rekordních 423 návštěv. Péče o tyto potřebné ve stávajících prostorách byla naprosto neúnosná. Ve spolupráci s městem Polička se nám podařilo se od ledna 2019 přestěhovat a nově otevřít nízkoprahové denní centrum na ulici Střítežská 399. Město Polička zafinancovalo přístavbu ke stávající budově ubytovny a tím vznikl odpovídající prostor pro lidi bez domova. Pracovníci Charity zabezpečují službu pro potřebné od pondělí do pátku od 8 do 13 hodin.

Naši zaměstnanci nemají jednoduchou práci, ale jsou to lidé se vztahem k bezdomovecké klientele, zkušení a otevření ke změnám a improvizaci. Mám z jejich práce a úsilí upřímnou radost a vážím si jí. Lidé, kteří se ocitnou na ulici, zažijí od našich pracovníků lidské přijetí a respekt. To je pozvedá. Je to potenciál změny. Bezprostřední blízkost ubytovny může dávat těmto osobám naději, že i oni mohou být ubytováni, pokud budou pravidla ubytovacích zařízení dodržovat.

Zatím stále píši o bezdomovecké klientele, která od ledna 2019 oficiálně opustila Vrchlického ulici a je našimi lidmi obsluhována na popisovaném „odloučeném pracovišti“.

V budově číslo III. ve Vrchlického 185 (přízemí) pokračuje však nadále v práci Občanská poradna. Původní myšlenka občanského poradenství pochází z Velké Británie. Tam občanské poradny vznikly na počátku 2. světové války. Byly reakcí společnosti na rozkolísání dosavadních

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Projekt: Rozšíření poskytování služeb Občanské poradny pro klienty v oblasti Poličska a Bysterska registrační číslo: CZ.03.2.65/0.0/0.0/16_047/0007489 je spolufinancován Evropskou unií.

Podporuje rozšíření poskytování služeb Občanské poradny pro klienty v oblasti Poličska a Bysterska.

jistot a zvyklostí, jež zapříčinil válečný stav země. V této chvíli se projevil tradiční britský smysl pro občanskou odpovědnost a solidaritu. Fungovaly jako dobrovolnická centra pomoci při řešení poválečných útrap a problémů. Nikdy nezanikly, ale stále reagují na aktuální potřeby lidí v měnícím se legislativním systému a způsobu jejich života.

Myšlenka občanského poradenství oslovila české emigranty, kteří dobře zavedený systém poradenství v Británii ocenili. Po změně společenských poměrů v naší vlasti se lidé z exilu zasazovali o nastavení fungující občanské společnosti, tak jak to zažívali v západní Evropě. Podporovali finančně i metodicky různé aktivity neziskového sektoru, které vnímali jako dobré pro občanskou společnost. V České republice byl díky nadšeným a obětavým lidem aplikován britský model poradenství. V roce 1997 byla založena Asociace občanských poraden (dále jen AOP) a vznikly první bezplatné poradny ve velkých městech (Brno, Děčín, Olomouc, Plzeň, Praha…). Od roku 2007 získaly občanské poradny konečně i své legislativní zakotvení jako služby odborného sociálního poradenství. V současné době je v AOP po celé republice sdruženo přibližně 40 poraden.

Naše poradna v Poličce je členem AOP od prosince 2001. Od počátku má také kontaktní místo v Litomyšli a nyní nově (od 1. 4. 2019) i v Bystrém. Cílem poradny je poskytovat bezplatné a kvalitní služby – informace, rady a pomoc v situacích, které se lidem jeví jako vlastními silami neřešitelné. OP je kompetentní k výkladu práva, ale nezastupuje klienty u soudu. Není advokátní poradnou. Lidé s námi své problémy mohou konzultovat formou osobních návštěv, e-mailem, telefonicky či dopisem. Nově posilujeme od dubna letošního roku i formu terénních výjezdů do domácností zdravotně hendikepovaných a nemocných osob. Stačí nám zavolat a návštěvu si sjednat.

Oblasti, v nichž poradenství poskytujeme, kopírují běžné starosti lidí ve společnosti. Zabýváme se rozvodovou problematikou a s tím souvisejícími problémy s výchovou dětí, majetkoprávním vypořádáním, bydlením. Dále jsou velmi frekventovanou oblastí dluhy, exekuce, pracovní záležitosti, otázky forem dědění a smluvních vztahů, systému sociálního zabezpečení, spotřebitelské problematiky. Setkáváme se s oběťmi domácího násilí, lidmi tápajícími v oblasti sociálních dávek a podobně.

Poradenství je založeno kromě bezplatnosti především na diskrétnosti, nestrannosti a nezávislosti poradců. Klient může vystupovat zcela anonymně.

Od září loňského roku je poradenský tým posílen a pracujeme v počtu třech osob (2,5 úvazku). Proto jsme také mohli otevřít kontaktní místo v Bystrém.

Naše úřední hodiny:

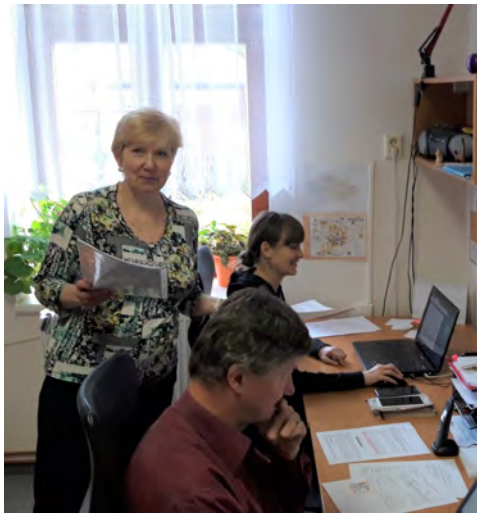

Polička, Vrchlického 185, přízemí vpravo

PO	8:30 – 12:00	14:00 – 16:30
ČT	8:00 – 12:00	13:00 – 16:00

Litomyšl, klubovní prostory Nového kostela, Moravská 1222

ÚT 13:00 – 16:00

Bystré, multifunkční dům, 2. patro, nám. Na Podkově 68

ST 13:00 – 16:00

Kontaktovat nás můžete na telefonních číslech: (pevná linka) 461 723 758, (mobilní telefony) 731 604 683, 731 598 812 nebo na e-mailové adrese op.ndc@pol.hk.caritas.cz.
Poradnu nenavštěvují lidé s veselými věcmi, nosí nám své starosti a problémy. Často jsme prvním či jediným místem, kam se odhodlají se svým dlouholetým trápením zajít.
Pokud mi člověk ukáže své rány, je pro mě toto osobní sdělení zavazující a musím s ním pracovat se vší diskrétností a úctou.
Za léta své praxe s vděčností děkuji, že mi do poradny přišli tak výborní kolegové a spolupracovníci. Hospodin mi posílá lidi čím dál kvalitnější. Nevím, kde je bere, ale vím, že bez nich bych tuto náročnou práci nikdy nedokázala zvládnout. Na dveřích do poradny nám visí cedulka - *Vítáme vás v občanské poradně. Nebojte se na nás zaklepat!* Tak se prosím nebojte. Přeji krásné jarní dny z Charity.

Jana Flídrová

Zápis z jednání Pastorační rady

14. 5. 2019

1) zhodnocení proběhlých akcí
- O. Tomáš vysvětlil, proč se rozhodl, že nesloužil velikonoční obřady pro děti
- příští rok by O. Tomáš rád věnoval přednášky v postní době porozumění velikonočních obřadů, věnoval by tomu i článek do farního časopisu

2) informace ze Svatojosefské jednoty
- proběhla valná hromada a na základě jejího rozhodnutí nebude zatím restaurace pronajímána

3) informace z Charity
- Markéta Šafářová odstoupila z funkce ředitelky Charity Polička
- 5. 6. se uskuteční přednáška o pěstounství
- 8. 6. v Liboháji Běhoděj a poté v 17:00 koncert v kostele sv. Michaela

4) informace administrátora
- opravy v kostele sv. Jakuba probíhají
- opravy v Květné – proběhlo výběrové řízení na zhotovitele akce
- oprava varhan v kostele sv. Michaela se zkomplikovala – nebyla schválena dotace - možná budeme muset odložit
- opravu kaple v Pomezí se snad podaří uskutečnit
- byli osloveni potencionální varhaníci
- žehnání domů je náročné, je lidmi příznivě přijímáno, O. Tomáš tomu bude věnovat každý rok dobu velikonoční
- o prázdninách přibude v týdnu mše sv. v pondělí v 7:00 a jedno odpoledne v týdnu bude pro zájemce věnovat O. Tomáš hraní deskových her
- v příštím školním roce by měl O. Tomáš vyučovat 1 hodinu na gymnáziu, přesné zaměření je ještě v jednání (náboženství pro středoškoláky nebo etika)
- rádi bychom nabídli programy pro školy
- připravuje se nová verze webových stránek farnosti
- chceme rozšířit tým vyučujících náboženství

- 16. 6. farní den – ti, co vloni pomáhali s organizací, budou ke spolupráci opět vítáni

5) projednání

- hledáme spolupracovníky do týmu na uspořádání „Kurzů alfa“ – jedná se o evangelizační projekt, který má stanovenou strukturu. Potřebujeme tým, který se za úspěch bude modlit, tým, který bude chystat pohoštění, a tým vedoucích skupinek, kteří by v druhé části vedli ve skupinkách diskusi – pokud vás tento projekt zajímá a rádi byste přiložili ruku k dílu, přihlaste se u O. Tomáše
- O. Tomáš by rád každý rok zorganizoval pouť do Říma pro určitou skupinu lidí (cca 15), kteří by měli stejné zájmy, nároky, možnosti – vyplynulo, že takovým pojítkem by mohl být věk; pokud byste měli o takovou akci zájem, příležitostně o tom promluvte s O. Tomášem (termín by byl vždy v době postní)
- Čas pro neobyčejné zážitky v kostele sv. Michaela zajišťuje rodina Větrovských z Květné
- Čas pro neobyčejné zážitky bude mít pro farnost i druhý rozměr, a to ten, že budeme připravovat stánek do CBM s tematikou „Kde pomáhají evropské fondy“. Byli bychom rádi, kdyby se přihlásili dobrovolníci, kteří by nám s hlídáním stánku pomohli.
- Další setkání Pastorační rady v úterý 17. 9. 2019

Přihláška na náboženství

Na hodinách náboženství v květnu dostaly děti od vyučujících přihlášku na výuku náboženství pro příští školní rok 2019/2020. Vyplněnou můžete odevzdat na faře, v hodinách náboženství, v sakristii do 24. 6. Je důležité, abychom věděli, jaký bude zájem o vyučování, a mohli jsme na začátku školního roku sestavit rozvrh. Přihláška je k dispozici také na farních stránkách www.farnostpolicka.cz.

Vzpomínáme...

Před 45 lety 29. června 1974 přijal ve svatovítské katedrále v Praze z rukou pražského arcibiskupa kardinála Františka Tomáška kněžské svěcení **P. Antonín Koukal,** kněz, emeritní farář ve Vysokém Veselí, emeritní kanovník Kolegiátní kapituly litomyšlské. Narodil se 11. června 1925 v Poličce. Celý kněžský život působil v náročných pastoračních oblastech Jičínska. Do farnosti Vysoké Veselí nastoupil jako administrátor 1. srpna 1974, excurrendo administroval farnosti Hradištko a Slatiny a od 1. července 1989 i farnost Chomutice u Hořic. Do kněžského domova na trvalý odpočinek odešel 1. srpna 2007. Kněžský život prožíval ve světle benediktinského „Modli se a pracuj!" Modlitba mu byla prací a práce modlitbou. Všechnu svou lopotu spojoval s obětí Eucharistie, kterou slavil často v kněžské osamělosti, ale s velkou důvěrou v Boží moc a přímluvu Matky Páně. Jeho upracované ruce promlouvaly o jeho kněžské lásce k Božím příbytkům, které zveleboval, aby byly tichými svědky přítomnosti dobrotivého a milosrdného Boha uprostřed nás. Na věčnost odešel v úterý dne 30. srpna 2011 uprostřed svých spolubratří provázen modlitbou řeholních sester v charitním domově ve Staré Boleslavi. Jeho tělo bylo uloženo do hrobky, kterou si u tamního kostela Nanebevzetí Panny Marie ve Velešicích, farnost Vysoké Veselí, sám připravil.

(Použito textů z úmrtního oznámení.)

Před 55 lety 24. června 1964 zemřel v Sádku u Poličky, kde byl také pochován **P. Bedřich Malina,** farář v Sádku (1934 - 1964), biskupský vikář, konzistorní rada a někdejší profesor poličského gymnázia. Narozen byl 7. února 1893 v Mirovicích u Písku. Gymnázium vystudoval v Mladé Boleslavi, teologii v Praze, vysvěcen r. 1917. Vydal spisy: Svátost svěcení kněžstva (1937), Dějiny římského breviáře sepsané a 1939 vydané (dvoudílné, poctěné cenou Duchovní akademie). Sepisoval též dílo o východních křesťanských liturgiích. V dubnu r. 1936 provedli poličští ochotníci v jeho úpravě pět představení Pašijí, finančně velmi úspěšných. (Podle článku Zdeňka Vojtka v Jitřence 6/1994 str. 68). Pamětníci si jistě vzpomenou na dobu, kdy každou neděli sloužil „velkou" mši svatou v poličském kostele sv. Jakuba.

František kardinál Tomášek se narodil před 120 lety 30. června 1899 ve Studénce. Katolický duchovní, pedagog a teolog, apoštolský administrátor pražské arcidiecéze (1965–1977) a 34. arcibiskup pražský a primas český (1977–1991).

František Tomášek působil dlouhou dobu v katolickém školství zejména jako katecheta a školní inspektor. Oblast výuky a výchovy jej nepřestala zajímat po celý jeho život, napsal a vydal řadu učebnic a populárně-naučných knih na toto téma. Dne 14. října 1949 jej olomoucký arcibiskup Josef Matocha tajně vysvětil na biskupa. Stal se titulárním biskupem butským a tajným světícím biskupem olomouckým. Jako biskupské heslo si zvolil: Laxabo rete (česky: Spustím sítě; Lukáš 5,5) a stal se součástí podzemní církve. V roce 1951 byl zatčen a poté bez soudu poslán na nucené práce. Po propuštění působil jako administrátor v Moravské Huzové (1954–1965).

Dne 24. května 1976 jmenoval Pavel VI. Františka Tomáška kardinálem in pectore *(jmenování* neoznámené jmenovitě - úmyslně tajené, užíváno při jmenování kardinálů papežem) a 27. června 1977 toto jmenování veřejně vyhlásil (Titulus S. Vitalis). 30. prosince 1977 pak papež Františka Tomáška jmenoval 34. arcibiskupem pražským a primasem českým. V roce 1978 se zúčastnil volby papežů Jana Pavla I. a Jana Pavla II.

Byl výrazným účastníkem Druhého vatikánského koncilu a ještě před jeho ukončením se stal administrátorem pražské arcidiecéze. Na tomto postu čím dál rázněji vystupoval proti pronásledování katolické církve a kritizoval komunistický útlak.

Jako arcibiskup a kardinál se stále více vzpíral komunistickým zásahům do života církve, spoluinicioval hnutí Dílo koncilové obnovy i vznik programu Desetiletí duchovní obnovy a zasadil se o svatořečení Anežky České. V listopadu 1989, kdy se svatořečení uskutečnilo, podpořil sametovou revoluci a přispěl ke svržení komunistického režimu. Podílel se na přípravě první návštěvy papeže Jana Pavla II. v Československu (1990) a ještě před jejím uskutečněním oznámil svoji rezignaci na arcibiskupský stolec z důvodu vysokého věku a špatného zdraví. Svatého Otce však při jeho návštěvě doprovázel nejen v Praze, ale i na Velehrad. Zemřel v Praze 4. srpna 1992 ve věku 93 let.

Výstava To byl František kardinál Tomášek je zdarma přístupná na zámku ve Studénce na Novojičínsku od 2. května do 30. října v době provozu zámku.

Mirek Andrle

Pozvánky a nabídky

aneb co si můžete přečíst na nástěnkách

7. – 9. 6. **Duchovní obnova pro ženy** - Hora Matky Boží u Králík

8. 6. 2019 v Hradci Králové **Diecézní setkání dětí**

V sobotu 15. června 2019 se uskuteční v Dobrošově u Náchoda **setkání mladých manželů**. Bližší informace na nástěnce v kostele.

Na nástěnce v kostele je také nabídka **letního dětského tábora Vranice 2019**, který se koná v termínu od 29. 6. do 13. 7. 2019 na téma Cesta kolem světa za 80 dní.

Rodiče menších dětí, které na tábor ještě jet nemohou, se mohou zúčastnit letního rodinného pobytu aneb **Prázdniny s malým oslíkem** (www.katolik.vmyto.cz).

30. 6. **Slavnost Korunovace** – Svatá Hora u Příbrami

10. - 14. 7. **Katolická charismatická konference** – Brno Výstaviště BVV

5. – 9. 8. **Duchovní cvičení pro mladé muže a ministranty od 17 do 40 let**, kteří hledají své povolání – Olomouc.

13. – 18. 8. **Celostátní setkání animátorů** – Chotěboř.

V tomto roce na podzim oslavíme 30. výročí kanonizace svaté Anežky české. ČBK ve dnech 11. – 13. 11. 2019 pořádá **pouť do Říma**. Biskup Jan Vokál vás všechny povzbuzuje a vybízí, abyste se k této pouti přidali, ať již přímou účastí nebo alespoň modlitbou či jinou podporou. Další informace jsou na plakátu na nástěnce.

Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové zve seniory a další zájemce na novinkový poutně-poznávací a odpočinkový **zájezd na Kanárské ostrovy**, Tenerife a Gran Canaria, který bude duchovně doprovázet královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál. Zájezd se uskuteční v termínu 10. - 16. 10. 2019. Max. do 14. 6. je možné získat navíc slevu za včasné přihlášení. Kapacita je již z poloviny zaplněna, v případě zájmu doporučujeme neváhat. Více informací na simeon.cz

Zpráva z kurzu pro akolyty

nová Eucharistie v naší farnosti

Trojice našich farníků od ledna do poloviny května navštěvovala kurz pro akolyty v Hradci Králové, kde strávili čtyři soboty pilným studiem od liturgických předpisů přes doprovázení nemocných a umírajících až k praktickým cvičením.

Celé náročné studium ukončili duchovní obnovou od 17.5. do 19.5. v Králíkách. Celou duchovní obnovu vedl P. ICLic. Karel Moravec, správce kláštera v Králíkách. Celý program duchovní obnovy spočíval v přednáškách, osobním rozjímání, ve společné modlitbě a mši svaté. Nechyběla ani adorace.

Téma přednášek vycházelo z názvu celé duchovní obnovy Gaudete et exultate, tedy: „O povolání ke svatosti v dnešním světě“. V sobotu před obědem se chlapci vydali na vycházku k mariánskému prameni. Po obědě byl tříhodinový volný režim. Chlapci se rozhodli toho využít a vyrazili na pěší rozjímání ke kapličce sv. Trojice. Celkem se jim podařilo za 3 hodiny zvládnout 13 km, které zakončili výběhem na rozhlednu Hedeč. V neděli po mši svaté následoval oběd a prohlídka celého kláštera. Poté návrat domů.

Jiří Bulva

Noví akolyté naší farnosti - Jiří Bulva, Petr Dvořák a Michal Popelka - budou touto službou pověřeni při mši svaté v 10:30 na slavnost Těla a Krve Páně 23. 6. 2019. Ať jim v jejich službě Pán žehná.

Počtěte si: Příběh dozrávání

Etty Hillesum: Přervaný život (deníky z let 1941 – 1943)

V deníkových záznamech se před námi rozvíjí krátký úsek života mladé nizozemské Židovky Esther-Etty. Oč méně času s ní můžeme tímto prostřednictvím trávit, o to víc jsme překvapováni rychlostí a silou proměny její citlivé duše. Na začátku vidíme Etty plnou komplexů, citově nepevnou, zraněnou, v lecčems povrchní. V závěru pak před námi stojí žena vnitřně vyzrálá, osvobozená a odhodlaná. A především – žena se srdcem plným Boha. Ještě ne třicetiletá svou touhou po lidské sounáležitosti a nakonec i dobrovolným nástupem do koncentračního tábora, kde ostatním prozařuje jejich úděl, vrchovatě naplňuje podstatu evangelní lásky… „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele." (Jan 15,13)

Úterý ráno (25. listopadu 1941), půl desáté

(…) Včera večer na kole jízda po studené a temné Lairessestraat. Dokážu celkem bez problému zopakovat, co jsem si brblala sama pro sebe: Bože, vezmi mě za ruku, půjdu poslušně s tebou a nebudu se příliš vzpírat. Nechci se ti vytrhnout, ať už na mě v životě přijde cokoli, chci to podle svých nejlepších sil zpracovat. Jenom tu a tam si dopřeju chvilku klidu. Také přestanu prostoduše věřit, že když se dostaví pokoj, zůstane to tak navěky, ale přijmu i následující nepokoj a zápas. Mám ráda teplo a bezpečí, ale nebudu se zdráhat před chladem, povede-li mě tak tvá ruka. Když se tě budu držet, půjdu kamkoli a zkusím se přestat bát. Všude se budu snažit vyzařovat něco z lásky, z té skutečné lásky k lidem, kterou v sobě cítím. Pojmem „láska k lidem" se však člověk nesmí příliš ohánět. Jeden nikdy neví, zda ji skutečně má. Nechci ze sebe dělat nic zvláštního, jen se chci pokusit rozvinout se podle svých možností. Někdy si myslím, že toužím po ústraní kláštera. Zřejmě se ale o svůj růst budu muset snažit mezi lidmi na tomto světě. Přesně to taky hodlám dělat, navzdory chvilkové únavě a odporu. Slibuju však, že tento život prožiju naplno a že jej budu předávat dál. (…)

Nedělní ranní modlitba (12. července 1942)

(…) Chci ti pomoci, Bože, abys mě neopustil, ale nedokážu se k ničemu předem zavázat. Jen tohle jediné je mi stále víc jasné: že nemusíš pomáhat ty nám, ale že my musíme pomáhat tobě, a tím nakonec sami sobě. To jediné, na čem záleží: zachránit v sobě kousek tebe, Bože. Možná ti dokážeme pomáhat, abys mohl ve zmučených srdcích druhých lidí vstát z mrtvých. (…) Už jsem zase mnohem klidnější, můj Bože, díky tomuto rozhovoru s tebou. Nejspíš s tebou budu v nejbližší budoucnosti hovořit velice často, a tak ti zabráním, abys mě opustil. Zřejmě se mnou zažiješ i hubené časy, můj Bože, v nichž tě má víra nebude tak vydatně sytit, ale věř mi, dál budu pro tebe pracovat a zůstanu ti věrná a nikdy tě ze svého nitra nevyženu. (…)

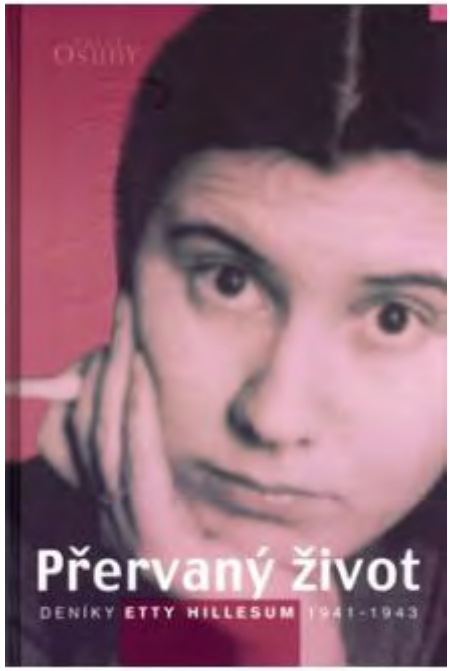

Jasmín za domem je úplně zpustošený deštěm a bouřkami předchozích dnů, bílé kvítky jsou rozváté do špinavých černých kaluží na nízké střeše garáže. Kdesi ve mně však kvete ten vonící keř pořád dál, stejně bohatý květy a něžný jako vždycky. Jeho vůně se šíří kolem tvého příbytku v mém nitru, můj Bože. Vidíš, dobře se o tebe starám. Nepředkládám ti pouze své slzy a ustrašené představy, ale v bouřlivém šedém nedělním ránu ti přináším také voňavý jasmín. Budu ti nosit všechny květiny, které na své cestě najdu, a bude jich spousta. Měl by ses u mě mít co nejlépe. Abych uvedla aspoň jeden příklad za všechny: Kdybych byla zavřená v těsné cele a malým zamřížovaným okénkem bych viděla plout bílý oblak, nabídla bych ten oblak tobě, můj Bože, aspoň dokud bych k tomu měla dost sil. Nedokážu se předem k něčemu zavázat, ale jak sis jistě všiml, mám ty nejlepší úmysly.

Westerbork, 18. srpna 1943

(…) Tolik jsi mě obohatil, můj Bože, dej, ať z toho bohatství umím taky plnýma rukama rozdávat. Můj život se stal nepřetržitým rozhovorem s tebou, jediným velikým rozhovorem. Když stojím někde v koutě lágru nohama na tvé zemi a tváří obrácenou k tvému nebi, občas mi po tváři začnou téci slzy z vnitřního pohnutí a vděčnosti, která si hledá cestu ven. Také večer, když ležím v posteli a spočívám v tobě, můj Bože, mi někdy vytrysknou slzy vděčnosti a to je má modlitba. (…)

Možná ze mě nikdy nebude velká spisovatelka, jak mám v plánu, ale cítím se u tebe v hlubokém bezpečí, můj Bože. Mám občas přání otisknout do slov drobné moudrosti a vibrující drobné příběhy, ale vždycky znovu se vracím k jednomu a témuž slovu: Bůh. Je v něm obsaženo všechno, a tedy nepotřebuji říkat už nic jiného. A všechna moje tvůrčí síla se mění ve vnitřní rozhovor s tebou a příboj mého srdce je širší a zároveň pohnutější a pokojnější a je mi, jako by se mé vnitřní bohatství neustále zvětšovalo.

Signatura knihy v naší farní knihovně je S.90

Hudba stmeluje národy, protože nemluví, ale zpívá a tomu národy rozumějí.

Rozhovor s Květou Šafářovou

Paní Květě Šafářové jsme jak já, tak už moji rodiče říkali familiárně teto. Už od pohledu totiž působí jako velice příjemná dáma, která měla vždy pro každého připravený vlídný úsměv a která stále kypí silou a odhodláním. Její jméno je rovněž neodmyslitelně spojeno s chrámovým sborem v Poličce. Právě o jejím působení v chrámovém sboru a nejen o něm si s ní budu povídat.

Když jsi byla malá, vedli tě už rodiče k hudbě?
Určitě. Můj tatínek byl hudebně hodně nadaný. Když byl svobodný, neměl moc peněz, ale všechno, co si vydělal, dával do hudebních nástrojů. Sám se třeba naučil hrát na kytaru. Já si ho ale pamatuju hlavně s harmonikou.
Harmonika pro mě byla nedostižná záležitost. Já jsem na ni taky chtěla hrát, ale byla hrozně veliká. Přesto ale, když přišlo na to, že bych měla jít někam do hudební školy, chtěla jsem se učit na harmoniku. Ale rodiče usoudili, že když jsem malá a drobná, měla bych se nejdřív učit na klavír.

Když rodiče takhle vyberou dětem hudební nástroj, nebaví je se na něj učit. Bavil tě klavír od začátku nebo jsi k němu měla také nějaký odpor?
Ne. Mě to bavilo. Já jsem chodila k panu profesoru Kašparovi a on byl dost pedant. Do dneška si pamatuju, jak vždycky říkal: „Tady budeš sedět na půl židle, budeš sedět proti zámečku, budeš sedět takhle, ruce budeš držet takhle, loket musíš mít takhle apod.“ A stejně tvrdě to vyžaduju i já po svých vnucích, protože když se dnes dívám na výuku dětí, přijde mi to takové rozvolněné. Dnes tak trochu, jak si to děti udělají, tak to mají. My jsme to měli takové akurátní.

Co tvoje maminka, ta byla také hudebně nadaná?
Hudebně nadaná nebyla, ale hezky zpívala. Ona neabsolvovala žádnou hudební školu, ale protože se pořád zpívalo, a to i u ochotníků, kde maminka také zpívala často a pro mě nedostižně. Vždycky jsem si říkala, že bych také chtěla zpívat tak jako moje maminka.

Pamatuješ si nějakou písničku, kterou ti zpívala?
Od maminky moc ne. My jsme bydleli v domě ještě s jednou rodinou, se Štěpánkovými. Tehdy ženy v domácnosti vždy pracovaly, maminka často pracovala s paní Štěpánkovou a u toho si obě zpívaly. Co je ale zajímavé, že si zpívaly kostelní písničky. Žádnou konkrétní písničku si sice nepamatuji, ale kostelní písně u nás v domě zněly každou chvíli.

Jak ses pak od klavíru dostala k varhanám?
Když jsem měla dvanáct roků, šli jsme s tatínkem na Štěpána do kostela a spolu jsme šli na kůr. Protože jsme oba měli rádi hudbu, pořád jsme tak postávali poblíž varhan a koukali, jak pan Maděra, tehdejší ředitel hudební školy, hraje. Najednou mi pan Maděra pokynul a říká mi: „Pojď si to zkusit!“ Já jsem sedla na lavici a začala jsem hrát Jak jsi krásné neviňátko. To už jsem byla v hudební škole nějak pátý nebo šestý ročník, takže přečíst noty pro mě nebyl problém.
Pan Maděra byl člověkem, který nestresoval a uměl úžasně jednat s lidmi. Když mě pak učil na varhany, vždycky mi říkal: „Ničeho se neboj, tady to takhle podrž apod.“ Z pana Kašpara jsem vždycky měla až posvátnou hrůzu, protože jak jsem říkala, byl to pedant a já výtky neslýchala ráda. Ale zase mě naučil technice a poctivosti. Pan Maděra mě naproti tomu naučil poslouchat jednotlivé skladby, jejich motivy a s tím pak pracovat dál.

Přesuňme se teď ke chrámovému sboru. Hádám, že ty nejsi první regentkou. Jak starý tedy vlastně chrámový sbor je? To dost možná mnoho lidí neví.
On to pořádně neví asi nikdo, protože žádné záznamy nejsou. Od roku 1865 stojí nový kostel, ale ani od toho roku žádné záznamy o chrámovém sboru neexistují. Vím, že tady byl kdysi jistý pan Vodička. To bylo za pana děkana

Letošníka kolem první světové války. A od něj už nějaké zmínky o chrámovém sboru jsou. Přímo mě se pak dostaly do rukou noty z roku 1932, které byly psané ručně, tam už zmínky také jsou. Minimálně sto let už tedy chrámový sbor funguje.

Jak ses poprvé dostala ke chrámovému sboru?
S maminkou, tehdy ještě jako zpěvačkou. Každé pondělí měla maminka se sborem zkoušky, a protože jinam než do sboru nechodila, seznala jsem i já, že je potřeba jít zpívat.
S maminkou jsem chodila do sboru asi od třinácti let. Sedávala jsem tehdy vedle paní Huškové. Ta už tehdy měla skoro osmdesát let. Tedy mně se to tenkrát tak zdálo, protože byl mezi námi velký věkový rozdíl.
Tam jsem tedy i já začala zpívat. A ke zpěvu v kostele bylo hodně příležitostí. Každý den v květnu byla např. májová pobožnost se zpěvem. To si už dneska nedovede nikdo představit. Ale tehdy

nic jiného nebylo. My jsme byli věřící, měli jsme potřebu chodit do kostela a pro ten kostel něco dělat. A já to brala jako samozřejmost. Mám hudební nadání, proč bych to neměla Pánu Bohu dát?

Jak ses dostala k vedení chrámového sboru?

Vždycky před Vánoci nebo jinými svátky sem jezdil z Jimramova pan Groulík. Přivezl nám nějaké noty (to už tu bylo bezvládí a žádný profesionál tu nesměl fungovat), ale neměl čas tady být. A tak jsem to začala lidi učit zpívat sama. Pan vikář Schnitter měl na faře harmonium, u kterého jsme zkoušeli, a pan Groulík pak vždy přijel před vystoupením, zkusili jsme si to s ním a šlo se zpívat. No, a když pak pan Groulík zemřel, už jsem v té pozici zůstala.

Mluvila jsi o bezvládí a o tom, že tu nesměl fungovat žádný profesionál. Jak tomu mám rozumět?

Za socialismu byla církev uzavřená do kostela a venku se projevovat nemohla. Ale varhaníci a hudebníci se museli něčím živit. A pokud chtěli například učit, nemohli být vídáni v kostele. Režim je nutil, aby spíše než chrámu sloužili socialismu. Museli se rozhodnout, zda si budou vydělávat na školách, anebo zda žádný příjem mít nebudou. Takže pak ti kostelní hudebníci z řad amatérů dělali úplně jinde a v kostele hráli, protože je to bavilo a chtěli to udržet. Já jsem vždycky říkala: „To by bylo, abychom to tu neměli!“

Když jsi nať ukla socialismus, zeptám se, ty sama jsi měla za minulého režimu problémy kvůli tomu, že jsi věřící, že chodíš do kostela nebo že jsi v chrámovém sboru?

Měla jsem problémy. Já jsem třicet let pracovala v nemocnici, kde jsme dostávali každý rok pracovní posudek. Všichni o mně věděli, že chodím do kostela, a tak i v posudku jsem měla vždy napsáno, že se nedaří změnit můj názor. Ve zdravotnictví se ale dařilo tím proplouvat, snažila jsem se vždycky být pracovně na úrovni s nejvyšším možným vzděláním (měla jsem atestaci). Jak mi kdysi řekl jeden dirigent v Karlových Varech: „Je potřeba být prvotřídním mistrem na svém místě a pak na tebe nemají.“ Když za člověka neměli náhradu, tolerovali ho.

.

Vy jste byli se sborem zpívat až v Itálii, konkrétně v Soave. Jak jste se k tomu dostali?

Do Soave jsme jeli díky tomu, že zástupci Poličky se tenkrát účastnili konference hradebních měst pořádané Evropskou unií. V rámci té konference navštívili výše zmínění zástupci i Poličku, kde usoudili, že by bylo potřeba se nějakým způsobem navštěvovat. Hudba stmeluje národy, protože nemluví, ale zpívá a tomu národy rozumějí. Takže jsme byli vyzváni, abychom udělali koncert pro Soave, a na oplátku pak oni přijeli zazpívat zase k nám.
Zajišťovali jsme pouze tu hudební část a vše ostatní, včetně cesty a ubytování, zařídili pánové z komise hradebních měst.
Italové byli velice srdeční. Jeden den nás vzali do pizzerie, jeden den jsme byli v takové malé kavárně, kterou jsme měli celou pro sebe a kde hrál František Grundloch na harmoniku, takže se sedělo a zpívalo. A mladší členové sboru šli jeden večer dokonce na nějakou místní diskotéku. Zkrátka, Soave nebylo zaměřené jen kostelově.

Vedení chrámového sboru je bezpochyby velice náročná a vyčerpávající činnost. Měla jsi za svou kariéru někdy chuť s tím „seknout“?

Kvůli lidem, kteří tam chodili, určitě ne. My jsme byli vždycky dobrá parta. Je pravda, že každý má nějakou povahu, za ty roky jsem už pak věděla, co v kom je. Když se pak někdo projevoval, řekla jsem si jen: „Vždyť je to on, co by ses tomu divila.“ Ale že bych s tím chtěla seknout, to ne.
Já jsem tvrdošíjná, a když si dám nějaký cíl, jdu za tím hlava nehlava.
A chrámový sbor jsem měla jako svoje životní poslání. Právě díky tomu jsem se vždy zapřela a šla dál.

A moje poslední otázka. Ty jsi teď po šedesáti letech své působení ve sboru skončila. Jak bys toto svoje působení shrnula?

Řekla bych, že toho nelituju s tím vědomím, že jsem to nedělala pro sebe. Nic z toho by nebylo nebýt lidí, kteří do sboru chodili. Všichni byli ochotní a všichni jsme byli takříkajíc na jedné notě, protože všichni jsme chtěli být díky zpěvu součástí obřadu. Nebyli jsme žádní koncertní umělci, ale zpívali jsme k oslavě Boží.

za čas a odpovědi poděkoval
Václav Větrovský

Kinematograf

Nástin žánrů – komedie

Jednou z nejžádanějších kategorií filmů

je komedie. Proč asi? Možná tím, že většinou nevyžaduje nějaké velké soustředění či navázání vnitřního filmového děje s divákem. Komedie jsou pro lidi, kteří teď zrovna nechtějí řešit velké otázky svého života, ale chtějí si prostě jen v klidu sednout a nechat se bavit. V Čechách máme spousty skvělých komedií, které jsou známé napříč generacemi. Kdo by neznal Světáky, Vesničku mou střediskovou, Postřižiny, S tebou mě baví svět, Obecnou školu nebo Pelíšky. To je jen několik zástupců z velké řady filmů, které potěší, ukáží laskavým způsobem nějaký náš národní charakter či nějaké jiné hezké lidské snažení, aniž by bylo moralizováno a my po skončení filmu jsme většinou v dobré náladě a ten svět nám připadá jakýsi lepší. A takto by komedie měly působit.

V posledních desetiletích se objevují však také komedie, které jsou mnohdy povrchní. Například tím, že je jen nějaký velmi jednoduchý příběh a v něm tvůrci hercům kladou do úst krátké hlášky, které často působí jen jako vyprávění vtipů, ale nemají žádný vztah k ději filmu nebo hlubšímu porozumění filmové postavě. Zkrátka jen zaznívají hlášky, a buď nám sednou a my se bavíme, anebo nesednou. Nejrozumnějším postojem je film vypnout.

V každém případě nevzniká ve filmu vnitřně fungující svět, který by působil jako kompaktní celek, a po závěrečných titulcích jsme tam, kde jsme byli na začátku. Dalším nešvarem bývá působení na nejnižší pudy člověka - na sexualitu, násilí, egoismus. Tím lze zaujmout velmi lehce. Je však dobré si v průběhu či po závěrečných titulcích uvědomit, zda to, co jsme viděli, z nás dělá lepšího člověka.

Je na místě při sledování komedie mít na mysli, jaký žánr sledujeme. Jako příklad přístupu k filmu bych se podíval na všemi známý film Pelíšky. Porevoluční film zobrazující dobu totality, ale vykresluje ji tak nějak jinak. Všímá si především milých lidských příběhů, pokud vidíme něco zlého, je to mnohdy zlehčeno, aby nás to nedělalo smutnými. Na mnoha místech jsme dojati z jakéhosi romantického patosu a člověk by snad měl i tendenci si říkat, jak to tenkrát bylo hezké. Ano, je to svým způsobem manipulace s divákem, ale zrovna u tohoto filmu bych byl dalek připisovat tvůrci zlý úmysl. On chce v naší domácnosti nechat zaznít jakousi poezii té minulé doby. A velmi dobře tento snímek zapadl do doby vzniku filmu. Ale musíme si uvědomit, že tohle opravdu není dokument, který by popisoval objektivně dobu nesvobody. U komedií bychom však neměli být škarohlídi, ale v uvědomění si žánru se spíše nechat pohladit laskavým snímkem.

Lidé, kteří milují těžká dramata, jen stěží nacházejí komedie, které by je zaujaly. Většinou se jim zdají povrchní. Výborný český filmový kritik prof. Jiří Cieslar (1951-2006) právě film Pelíšky velmi ztrhal, možná proto, že dobu, o které bylo vyprávěno, znal a její idealizace mu přišla nemístná. Já osobně mu rozumím, avšak zároveň si uvědomuji, že žánr, který sledujeme, je pro potěšení, možná k tomu, abychom zapomněli na chviličku na své trampoty. Abychom se dokázali zasmát i tíži doby, když je zarámována laskavým humorem. Lidé „těžkého“ ducha to nemají jednoduché, všechno berou tak vážně. A naopak lidé „lehkého“ ducha zase ke všemu přistupují tak lehkovážně. Položme si otázku, kde stojím já. Je můj přístup k filmu existenciální, hledám tam životní pravdu, anebo chci rozptýlení, abych překryl pěnu dní a s úsměvem na rtech si pak třeba zazpíval s radostí písničku. Většina z nás je nějak namíchána. Ani jeden z nastíněných přístupů není špatný a zároveň si můžeme uvědomit, že každý z nás má tyto obě roviny v sobě, jsme mnohdy uvědomělí klauni, a kdo si to přizná, dokáže se ponořit do velkých hloubek a pák se zase vynoří a zhluboka se nadechne svěžího vzduchu.

Jako tip se můžete v neděli 12. 6. na ČT1 ve 20:00 podívat na film Pelíšky. A třeba se na onen film podívejme prizmatem toho, jak jsme my, pokud jsme žili, onu dobu prožívali. Můžeme zkusit být i laskavě kritičtí. Nenechme si však vzít radost z měření medvěda, zadržování dechu ve vaně s kaprem či zobrazenou tradici odlévání olova. Kdo by se chtěl seznámit s osobou prof. Jiřího Cieslara, doporučuji jeho recenze vydané v knize Kočky na Atalantě (2003), kde, pokud se nemýlím, naleznete i kritiku filmu Pelíšky.

P. Ondřej Špinler

Průvod o Božím Těle

sepsal Jaroslav Vorlíček

Průvod o Božím Těle ve čtvrtek v červnu vycházel z jakubského kostela přes Kostelní náměstí *), Otakarovou ulicí, Starohradskou ulicí **), podél severní strany náměstí, podél východní, jižní a západní strany a odtud se vracel Kameneckou ulicí ***) ke kostelu.

Dva ministranti s církevními korouhvičkami zahajovali průvod, následovaly družičky bíle oděné s věnečky na pažích a s košíčky drobných květin, jež sypaly na cestu, pak hoši jako mládenci také s věnečky myrtovými, z mateřídoušky, z rozmarýny, dále školní děti. Následovala dechová hudba hrající kostelní písně. Do konce první světové války bývalo v průvodu úřednictvo okresu, obce, funkcionáři těchto sborů, jiní úředníci, měšťané. Za hudbou šli zpěváci – literáci, katolické spolky „cechovní" s prapory, členové Orla v kroji, Katolická jednota.

Před knězem zvonili ministranti na zvonky chrámové. Kněz s monstrancí se svátostí kráčel pod baldachýnem, hedvábným, vyšívaným, zvaným „nebesa", jež nesli na ozdobených tyčích čtyři muži. Tuto čestnou funkci vykonávali měšťané, členové Katolické jednoty. Kněze s kaplanem doprovázeli čtyři nosiči lamp rozžatých, upevněných na tyčích. Za kněžími býval kostelník s kadidelnicí. Následovaly klášterní sestry, ženy a průvod uzavírali muži.

Na každé světové straně náměstí byl postaven venkovní „oltář". Bylo to prkenné malované ostění rozvírající se lichoběžníkově do náměstí, stálo na chodníku. Při domě byl stůl pokryt bílým ubrusem, sloužil pro postavení monstrance a bohoslužebných potřeb. Za ním na stole zadním byly květiny, svíce, kolem prkenné oltářní ohrady malované byly postaveny čerstvé břízky.

Tyto oltáře stavěli brzo ráno členové církevních spolků, starali se i o výzdobu a po slavnosti zase oltáře odklízeli.

První oltář stál u čp. 154 m (cech stavitelský) , další u čp. 186 m (cech devaterníků – spojená řemesla), třetí u "Barborky" mezi čp. 17 a 18 m (cech tkalcovský****) a poslední u čp. 57 m (cech řeznický).

U každého oltáře bylo zastavení, adorace, žehnání a průvod pokračoval. V kostele v kněžišti byly stavěny při zdi také břízky a po průvodu následovala mše svatá.

Na severní straně při radnici stávali ve stejnokroji členové hasičského sboru se stříkačnou či parníčkou ozdobenou kyticemi květů, bývali tam i v parádě kominíci.

Na Kostelním náměstí seřazení členové ostrostřeleckého sboru (1836 až 1918) stříleli o Božím Těle na povel salvy.

Podle zachovalého nápisu na tabulce na „oltáři" cechu spojených řemesel zvaných Devaterníků byl pořízen venkovní oltář k průvodu Božího Těla r. 1610. Zápis ve spolkové knize „cechu" tkalcovského připomíná průvod o Božím Těle r. 1860. Potom krátce průvody přestaly, prý z důvodů dopravních, aby se jimi nezdržovala doprava ve městě. V téže době také zanikly průvody konané na Bílou sobotu navečer o Vzkříšení Páně. V Poličce byly zavedeny od r. 1869 děkanem Josefem Petzoldem a udržovaly se 90 let. Průvod byl podobně organizován jako o Božím Těle, ovšem bez oltářů, procházel městem – poslední léta po západní straně náměstí a ulicí Kameneckou do kostela. V oknech domů, podél nichž šel průvod, bývaly rozžaty svíčky. Nebylo družiček ani sypání květů. Po průvodu byla v kostele slavnostní bohoslužba.

dvoustranu připravil Mirek Andrle

**) dnes náměstí B. Martinů*
***) dnes Šaffova*
****) dnes Riegrova*
*****) Na oltářním obraze je vyobrazen patron tkalců, soukeníků a policistů svatý Severus z Ravenny, biskup. Zemřel 1. února 344.*
Atributy: biskup, holubice, tkalcovský člunek.

Po roce 1948 byly církevní průvody po venku zakázány. Krátce se konaly v období „Pražského jara 1968 a 1969", pak opět byly zakázány.

Pro (dospělé) bystré hlavy

Snímek v předchozím čísle je nápis na východní straně kostnice a zní:

Pomnj o poczestnj na popel nass genž wnjtř odpočjwa.

Pomni. o pocestný na popel náš jenž vnitř odpočívá.

Otázka pro tento měsíc

Patronem děkanského kostela v Poličce je sv. Jakub, jehož sochu na hlavním oltáři zhotovil sochař Václav Levý. O této soše napsal romaneto jeden český spisovatel. Kdo zná jeho jméno a název tohoto spisu?
Byla také zhotovena kopie této sochy. Kde se tato socha nachází?

Dávat druhým jistotu, že za nimi někdo stojí.

Rozhovor s Markétou Šafářovou

Paní ředitelce poličské Charity se povedlo řádně zaskočit spoustu lidí, když oznámila, že bude na své pozici končit. Proto jsme se sešli k drobnému přemítání přesně týden před výběrovým řízením na nového ředitele, abychom si popovídali o jejím minulém působení i výhledu do budoucna.

Trochu jsem se strachoval, zda se nám do výběrového řízení na vaše místo někdo přihlásí, přeci jen ten poměr mezi výdělkem a množstvím práce a odpovědností není zrovna skvělý. Jak to bylo tehdy před 15 lety, když jste se o místo ředitelky ucházela vy?

Tehdy byla doba, kdy bylo mnohem těžší sehnat zaměstnání než dnes, takže i v Hradci se nás tehdy sešlo kolem deseti uchazečů. Vůbec jsem nečekala, že budu přijata. Tehdy se i nám na pracovní místa v Charitě hlásilo třeba dvacet lidí, ty doby už jsou pryč.

S jakým cílem jste nastupovala do své funkce?

Chtěla jsem, aby Charita byla na profesionálně vysoké úrovni a taky vytvořit podmínky, aby mezi pracovníky vládly dobré vztahy – dobrá atmosféra na pracovišti je základem spokojenosti zaměstnanců a poté i klientů Charity. Až v další fázi jsem se pokoušela o větší propojení Charity s farností, abychom neztratili svůj křesťanský ráz. Velmi podobně to probíhalo na diecézní úrovni, nejdřív profesionalizace, pak zaměření na to, abychom dokázali předávat i něco víc než služby odborně na výši.

Co na vaší práci bylo pro vás nejnáročnější a v čem jste se naopak „našla“?

Hodně zabrat mi dalo všemožné vyjednávání o peníze a starost o zázemí Charity, protože nejsem žádný technik ani stavař. Naopak práce s lidmi mě bavila, dávat jim jistotu, že za nimi někdo stojí, aby cítili podporu.

Dokážu si představit, že není jednoduché, když neustále na městě a na kraji musíte rok co rok žádat o peníze často s nejistým výsledkem. Pomáhají vám ve financování i obce, do kterých zajíždíte?

Každoročně obesíláme asi třicet obcí, kde služby poskytujeme, některé obce pošlou tři tisíce, některé dvacet, takže to pro nás není vůbec zanedbatelný příjem.

Když faráři odcházejí z farnosti, bývá součástí jejich bolesti to, že mají něco, co by rádi dotáhli, nějaký projekt, do kterého se chtěli pustit a nedostali k tomu příležitost. Máte něco takového?

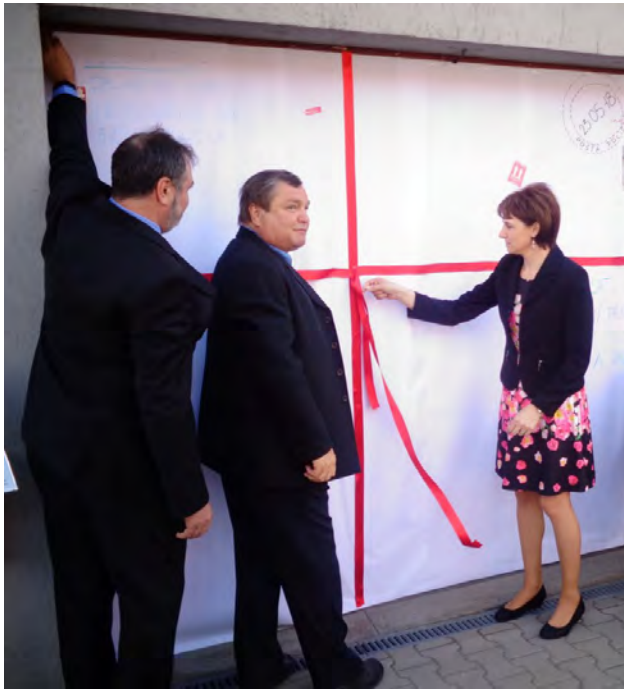

Nemám. Dala jsem tomu, co jsem mohla podle svých možností a schopností, určitě tam byly rezervy i chyby, to je samozřejmé, ale nyní jsem se dostala do fáze, kdy moje únava narostla do takové míry, že nevnímám potěšení z práce, ale mnohem víc dřinu. Vy kněží to máte těžší, protože odcházíte z vůle biskupa, já mám tu výhodu, že to je rozhodnutí, ke kterému jsem sama dospěla.

Oblastních a farních charit máme v diecézi dvacet. Poličská patří k těm středním?

Z důvodu nárůstu počtu zaměstnanců a ročního obratu nás již zařadili mezi velké Charity. Červený Kostelec, Hradec Králové, Havlíkův Brod a Ústí nad Orlicí jsou čtyři největší Charity v diecézi. Poté už jsme my s Pardubicemi, Kutnou Horou a Novými Hrady. V porovnání třeba s Červeným Kostelcem s ročním obratem cca 130 mil. Kč a více než 200 zaměstnanci se však považujeme spíš za středně velkou Charitu.

Máte vzácnou možnost, že budete součástí komise pro výběr svého nástupce. Co je podle vás důležitou schopností ředitele poličské Charity a naopak, která vlastnost, v jiných zaměstnáních třeba potřebná, by mohla způsobit problémy?

Je hodně důležité, aby měl zkušenosti s vedením lidí, aby věděl, o čem mluví. Jsem také přesvědčena, že charitu obecně a poličskou obzvlášť je třeba vést formou přátelskou a laskavou, tedy spíše demokratickou než autoritativní. Taky bych byla ráda, aby to byl člověk, který je zakotvený v církvi a bude dál pokračovat v propojování farností a charity. Problematickými vlastnostmi by rozhodně mohlo být přílišné sebevědomí a sebestřednost. Taky by nemuselo dopadnout dobře, kdyby se do vedení dostal člověk, kterému víc záleží na rozvoji Charity než na lidech, kteří v ní pracují.

Docela dobrým ukazatelem manažerského úspěchu je to, jak jsou zaměst-

nanci odměňováni, zda vám často neodcházejí „za lepším“.

Je pravda, že nemůžeme svým zaměstnancům nabídnout zvlášť vysoké platy, ale o to víc se snažíme jim vycházet vstříc v jiných oblastech a vytvářet dobrou pracovní atmosféru. Snad i proto počty lidí, kteří by odcházeli jinam než na mateřskou nebo do důchodu, nejsou nijak zvlášť vysoké.

Jak Daniel v rozhovoru o Proglasu, tak zástupce ředitele TV Noe v pondělí při besedě zcela upřímně mluvili o tom, že jejich pracovní kolektiv je skvělý, že přes občasnou pracovní náročnost díky kolegům chodí do zaměstnání rádi. Kéž by to bylo v církvi i u nás na Charitě standardem.

Taky to tak vnímám. A mám radost, když od některých spolupracovníků slyším, že do práce chodí rádi.

Pokud jsem správně slyšel, tak vaše práce pro Charitu ještě neskončila.

Teď si o prázdninách vyberu dovolenou a pak bych měla nastoupit jako sociální pracovnice do služby *Šance pro rodinu*.

To mi zní jako až netypicky harmonický odchod z vedení …

Odcházím z pozice ředitelky, protože věřím, že to bude tak lepší pro mne a snad i pro poličskou Charitu. Máme na vedoucích pozicích kvalitní lidi, kteří nové ředitelce nebo řediteli jistě pomohou se rychle rozkoukat.

Úspěšný oddych od mnohých zodpovědností a radostný návrat do služeb Charity popřál
Tomáš Enderle

Poslání charity

Posláním Oblastní Charity Polička je pomáhat lidem v hmotné, sociální, duševní a duchovní nouzi bez ohledu na jejich příslušnost k rase, národnosti nebo náboženskému vyznání.
Naším posláním je pomáhat lidem v nouzi tak, aby vedli život odpovídající jejich důstojnosti, podporovat je v samostatnosti a v aktivaci vlastních sil a možností a doprovázet je v obtížné situaci.

Sv. Antonín z Padovy

Světec měsíce června

(běžně též **Antonín Paduánský, 15. srpna 1195 Lisabon – 13. června 1231 Padova)** byl portugalský františkánský mnich, teolog a kazatel. Jde o jednoho z nejproslulejších svatých, který je uctíván po celém světě. Je oblíben také u umělců (např. El Greco, Francisco Goya). Roku 1232 byl prohlášen za svatého a roku 1946 za učitele církve.

Na pravé straně silnice k Lezníku, kterému se říká „U Antoníčka“, se nachází socha sv. Antonína pocházející pravděpodobně ze sedmdesátých let 18. stol. Je to dílo Václava Hendrycha z Litomyšle. V nedávné době byla vzhledem k terénní úpravě přemístěna o něco dále. O tomto místě v Poličce jsou následující pověsti:

Na Horním Předměstí v Hegerově ulici jsou dvě bohatá zřídla, jež v případě potřeby zásobují celé město pitnou vodou. Dolejší z nich známo jest pod jménem haltýř (u č. 99). Pověst spojuje tato zřídla s podzemními vodami, jejichž hukot prý je u sv. Antonína slyšeti a jež by zaplavily celé město, kdyby se provalily.

Také jest pověst o tom, že u sochy sv. Antonína na sever od města jest veliké zřídlo vodní pro obec nebezpečné svým množstvím. Vylitá voda by prý mohla zatopit Poličku. V roce 1930 byly zde vrtány sondy k hledání vodních pramenů 140 m hluboké až na podloží žuly. Voda se však nenašla, nejvýš v některých vrstvách mokré bláto v břidličnaté hornině.

Mirek Andrle

Václav Henrych. *Narodil se 28. září 1720 v Litomyšli a 15.října 1806, zemřel v domě na litomyšlském náměstí č.p. 76. Byl sochařem a řezbářem působícím v dílně Jiřího Františka Pacáka a stal se nejproduktivnějším umělcem z rodiny Hendrychů. Působil po většinu svého života v Litomyšli a jejím okolí.*

Pro chytré hlavičky

JAKÉ DARY MŮŽEME ZÍSKAT OD DUCHA SVATÉHO?
ZJISTÍŠ JE Z TAJENKY (POČÁTEČNÍ PÍSMENA)

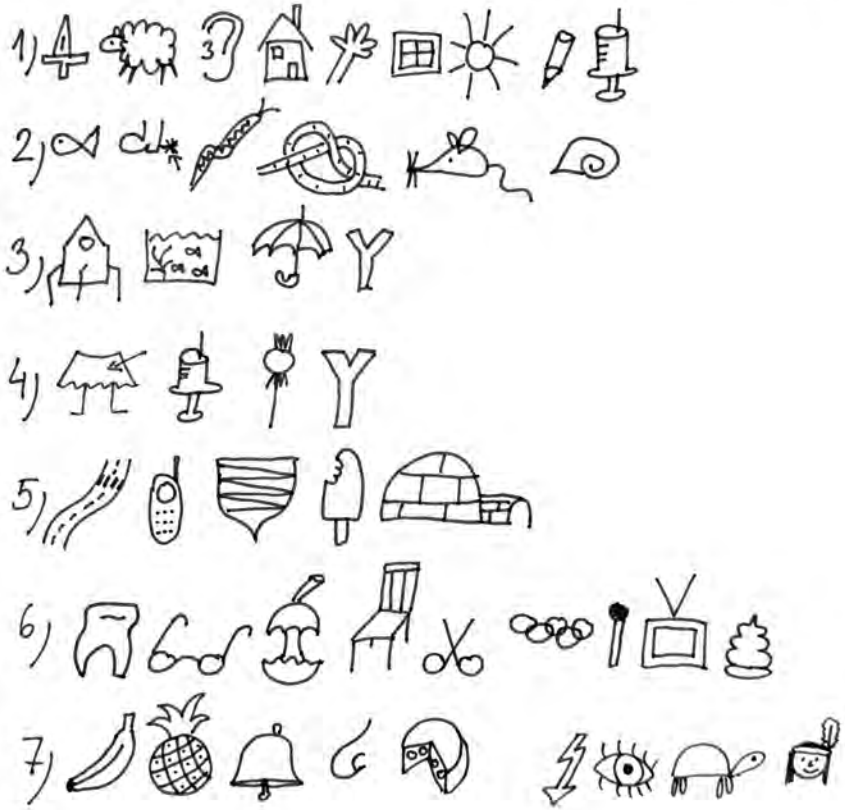

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Společenství ve farnosti

Schůzky mladších dětí: 8. 6. **sraz už ve 13:00** na náměstí,
22. 6. bude společný výlet, budete včas informováni
Schůzky starších dětí: 15. 6. v 17:00
Setkávání seniorů: středa 5. 6. v 16:00 na faře

Sbírky minulý měsíc

	Polička	Pomezí
5. května 3. velikonoční oprava kaple v Pomezí	16 496 Kč	19 180 Kč
12. května 4. velikonoční		
Na kněžský seminář a formaci bohoslovců	17 639 Kč	3 865 Kč
19. května 5. velikonoční pro farnost	12 534 Kč	2 692 Kč
26. května 6. velikonoční pro farnost	11 959 Kč	2 610 Kč

Mimořádné sbírky příští měsíc

23. 6. na Charitu

Jedna pozvánka navíc

Kdyby vás téma zajímalo, můžete dorazit na panelovou diskuzi ***Poličsko mluví o vzdělání***, která je organizovaná místním gymnáziem.
V Divadelním klubu 4. 6. 2019 od 18:00.

Předprázdninové zpovídání

- **Úterý 25. 6. od 15:00 do 17:00 hod. na faře**
  (P. Ondřej Špinler ze Sádku, P. Tomáš Enderle)

- **Středa 26. 6. od 15:00 do 17:00 hod. na faře**
  (P. Milan Romportl z Borové, P. Tomáš Enderle)

Rozpis bohoslužeb

Neděle 2. 6. 7. neděle velikonoční	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Petržálkovy, živé a zemřelé členy rodiny 10:30 M: za požehnání Otce, sílu v Kristu, dary Ducha Svatého pro závěr studia a zkoušky
Úterý 4. 6.	7:00 K:
Středa 5. 6. sv. Bonifáce	18:00 M: za Josefa a Marii Sedláčkovy, jejich tři dcery a rodiny
Čtvrtek 6. 6.	15:30 LDN:
Pátek 7. 6.	18:00 M: za dar zdraví a víru pro rodiče, děti a vnoučata
Sobota 8. 6.	21::00 M: za manžele Findejsovy, syna Luboše, manžele Červených a živou rodinu
Neděle 9. 6. Slavnost Seslání Ducha Svatého	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Groulíkovy a Annu Moravcovou 10:30 M: za Marii a Jana Lánského a živé a zemřelé z tohoto rodu 15:00 pouť Modřec
Úterý 11. 6.. sv. Barnabáše	7:00 K:
Středa 12. 6.	18:00 M: za rod Krátkých, Jelínkův, Svobodův a Huškův, za bratra Františka a strýce Jana
Čtvrtek 13. 6. svátek Ježíše Krista, Nejvyššího a Věčného Kněze	15:30 LDN:
Pátek 14. 6.	15:30 P: 18:00 M: za rodiny Stodolovu, Valešovu a Zárubovu
Sobota 15. 6.	18:00 M: za rodiče Dvořáčkovy, jejich syna a manžele Studničkovy
Neděle 16. 6. Slavnost Nejsvětější Trojice	9:00 J: za rodiče a prarodiče Hegerovy 10:30 zahrada u Mlýna: na poděkování za uplynulý rok a zdar chaloupek

Úterý 18. 6.	7:00 K:
Středa 19. 6.	18:00 M: za zemřelé rodiče z obojí strany
Čtvrtek 20. 6.	15:30 LDN:
Pátek 21. 6. sv. Aloise Gonzagy	18:00 M: za víru, naději a lásku v rodině
Sobota 22. 6.	18:00 M: za Zdenu Kuklovou, rodiče, manžela a dceru
Neděle 23. 6. Slavnost Těla a Krve Páně	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Jana Mičku, rodinu Mičkovu a Martinů 10:30 M: za živé a zemřelé z rodiny Knytlovy a Zřídkaveselých
Pondělí 24. 6. Slavnost narození sv. Jana Křtitele	
Úterý 25. 6.	7:00 K:
Středa 26. 6.	18:00 M: za děti, vnoučata a Boží požehnání v jejich rodinách
Čtvrtek 27. 6.	15:30 LDN: za Adolfa a Elišku Peterkovy
Pátek 28. 6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	18:00 M: za rodinu Flídrovu a Odvárkovu
Sobota 29. 6. Slavnost sv. Petra a Pavla	18:00 M: za Marii a Roberta Homoláčovy a jejich rodiče
Neděle 30. 6. 13. v mezidobí	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za zemřelého Miloše Baláše, živé a zemřelé členy rodiny 10:30 M: za živé a zemřelé z rodu Šafářových

Legenda: místa konání bohoslužeb
M: kostel svatého Michaela v Poličce
K: kaple na faře v Poličce
J: kostel svatého Jiří v Pomezí
E: evangelický kostel v Poličce
LDN: Léčebna dlouhodobě nemocných v Poličce
P: Penzion v Poličce